

Sygn. akt II CSK 39/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa D. B., K. B. oraz S. B.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez D. B., K. B. i S. B., następców prawnych powoda R. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 lipca 2013 r. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczyli przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1, 2 i 4 k.p.c. Powołanie się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne obliguje skarżącego do jego sprecyzowania, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz sformułowania własnego stanowiska przez skarżącego, przy czym wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga natomiast

wykazania, że określony przepis prawa nie doczekał się jeszcze wykładni mimo, że budzi poważne kontrowersje, bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. nie publikowane postanowienia SN z dn. 24 października 2012 r., I PK 144/12, z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Przedstawione przez skarżących zagadnienie prawne sprowadza się do kwestii, czy do żądania wyłożenia z góry sumy potrzebnej na koszty leczenia (art. 444 § 1 zdanie 2 k.c.) stosuje się odpowiednio art. 445 § 3 k.c. Skarżący wskazali także na konieczność dokonania wykładni art. 444 § 1 zd. 2 k.c., art. 444 § 2 k.c. i art. 922 § 1 i 2 k.c. Problemy te zostały już jednak rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 12 lutego 1971 roku, I CR 651/70, niepubl., a także uzasadnienie uchwały z dnia 12 grudnia 2013 r., III CZP 74/13, niepubl.) i sądów powszechnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 kwietnia 2010 r., I A Ca 267/10, Lex nr 628188). Są też przedmiotem wypowiedzi przedstawicieli nauki prawa cywilnego i komentatorów kodeksu cywilnego. Nie zachodzi więc konieczność wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy w tej kwestii na potrzeby rozpoznawanej sprawy.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga z kolei wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

W ocenie skarżących oczywista zasadność wniesionej przez nich skargi kasacyjnej przejawia się w dokonaniu przez Sąd drugiej instancji błędnej wykładni art. 445 § 1 k.c. W istocie jednak skarżący nie tyle kwestionują sposób rozumienia przez Sąd Apelacyjny pojęcia „odpowiednia suma”, ile polemizują z wysokością przyznanych im ostatecznie kwot w odniesieniu do wszechstronnie rozważonych i omówionych przez Sąd okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, co w kontekście ustalenia zadośćuczynienia na kwotę 250.000 złotych oznacza brak spełnienia przesłanki „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w powyżej przedstawionym rozumieniu.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]